

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **L. S.**
státní příslušností Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2019 č. j. KRPA-430349-13/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20. 12. 2019 č. j. KRPA-430349-13/ČJ-2019-000022-ZZC se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava se přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že žalovaný nevyhodnotil dostatečně a přezkoumatelně možnost uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců. Odkázal na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, ze kterých plyne, že žalovaný odmítl využít zvláštních opatření pro absolutní nedůvěru k jeho osobě, která pramení z toho, že přes pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění nevycestoval z území České republiky. Podle něj žalovaný individuálně nevyhodnotil jeho konkrétní situaci, opomněl totiž, že žalobce má v úmyslu spolupracovat, dal najevo, že z České republiky hodlá odcestovat na Ukrajinu a pokusí se pro to obstarat vše potřebné. Doplnil, že původně za jediný důvod svého setrvání na území České republiky označil skutečnost, že neměl na odcestování dostatečné finanční prostředky a cestovní doklad, následně uvedl, že již má zájem si tyto záležitosti obstarat a odcestovat. Byl toho názoru, že žalovaný k této jeho upřímně projevené snaze nepřihlédl, přistoupil k němu se zcela zbytečným přesvědčením o nemožnosti využití zvláštních opatření. Dále upozornil na to, že institut zvláštních opatření byl zaveden z důvodu nutnosti implementace čl. 15 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (též „návratová směrnice“). Ke smyslu a cílům přijetí návratové směrnice odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 7. 12. 2011 č. j. 1 As 132/2011-51. Poukázal na to, že žalovaný svá rozhodnutí paušalizuje, nezkoumá individuální okolnosti jednotlivých případů, k zajištění cizince přistupuje vždy stejně. Podle názoru žalobce tak nebezpečně vytváří praxi bezvýjimečného zajišťování cizinců, kteří se na území České republiky nacházeli po uplynutí doby k vycestování stanovené pravomocným a vykonatelným rozhodnutím o správním vyhoštění. Takovou praxi výslovně odmítl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016-38. Napadené rozhodnutí tak podle něj nemůže obstát pro paušalizované a neindividualizované posuzování pobytové historie, kdy nebylo přihlédnuto k tomu, že nevycestoval pouze z praktických příčin a namísto jeho zajištění bylo možné přistoupit k eventuální asistenci při zabezpečení vycestování.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně odůvodnil výrok napadeného rozhodnutí. Poukázal na konkrétní okolnosti případu a definoval jednotlivá skutková jednání, která nasvědčují závěru, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení a že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že na str. 4 až 7 napadeného rozhodnutí jasně a dostatečně definoval, proč nepřistoupil k užití mírnějších opatření, po hodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude z jeho strany zmařen. Dodal, že pobytová historie žalobce svědčí o opakovaném porušování

právních předpisů na území České republiky, rozhodnutím ze dne 25. 10. 2019 č. j. KRPA-370734-14/ČJ-2019-000022 mu bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku, přesto území České republiky neopustil a pobýval zde neoprávněně, a to ode dne 26. 11. 2019 do dne 19. 12. 2019. Tímto svým přístupem a opakovaným nerespektováním právních předpisů zapříčinil svou nedůvěryhodnost, žalovanému tak nezbylo nic jiného než přistoupit k jeho zajištění. Poukázal na to, že vzhledem ke skutečnostem sděleným v protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 12. 2019 č. j. KRPA-430-11/ČJ-2019-000022 je z jeho pohledu žalobce nekontaktní osobou bez jakéhokoli platného dokladu či pobytového oprávnění. K usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016-38 poznamenal, že možnost uložit zvláštní opatření bude nutně záviset na typovém důvodu zajištění, v případech, jako je tento, bude volba zajištění pravidlem. Zdůraznil, že aplikace zvláštních opatření je vázána na předpoklad neexistence důvodné obavy, že by se cizinec případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal. Byl toho názoru, že zřetelně vyjádřil, z jakých důvodů považuje uložení mírnějších opatření za nemožné a neúčelné. Dále uvedl, že vycházel ze své rozhodovací praxe, v obdobných případech lze najít mnoho společných znaků, které vedou k tomu, že je rozhodováno obdobným způsobem. Měl za to, že vycházel ze skutkově zjištěného stavu a posoudil všechny okolnosti případu, své závěry dostatečně odůvodnil. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

4. Účastníci řízení výslovně souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé (ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Z těchto důvodů, jakož i z důvodu, že tento postup je v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., soud o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 19. 12. 2019 v 18 hod. byla vyslána policejní hlídka na adresu U Slavie 3, Praha 10, ke krádeži v obchodě, jako chycený pachatel byl zjištěn žalobce. Lustrací bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob, neboť dne 25. 10. 2019 vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-370734/ČJ-2019-000022 [žalobci bylo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3, 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku]. Následně byl žalobce zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Podle protokolu o podání vysvětlení ze dne 20. 12. 2019 č. j. KRPA-430349-11/ČJ-2019-000022-ZZC žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval z Ukrajiny přes Maďarsko asi v červnu 2019 na základě ukrajinského cestovního pasu. O rozhodnutí o správním vyhoštění věděl, osobně jej převzal, jeho obsahu rozuměl. Byl si vědom, že na území České republiky pobývá nelegálně, nevycestoval, neboť neměl peníze. K legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky, ani si nebyl na zastupitelském úřadě podat žádost o nový cestovní pas. Poté, co by si uvedené zařídil, vycestoval by. Je vdovec, má tři děti, které jsou na Ukrajině, stará se o ně tchyně. Má středoškolské vzdělání, je pravoslavného vyznání. Na Ukrajině mu nic nehrozí, má tam finanční dluh za léčbu manželky. V České republice nemá žádné vazby, vůči nikomu zde nemá vyživovací povinnost, není rodinným

příslušníkem občana České republiky či Evropské unie, nevlastní zde žádnou nemovitost, má tu jen osobní věci. Dále sdělil, že peníze na pobyt a vycestování z České republiky má, pobyt financuje z příležitostných brigád, měsíčně si vydělal asi 23 000 Kč. Nemá pracovní povolení ani živnostenský list, nepobírá žádné dávky. Na zaplacení finanční záruky prostředky nemá. Bydlí na ubytovně, jejíž adresu nezná, metrem jezdil ke stanici Rajska zahrada. Za bydlení platí 4 000 Kč, nemá tam doručovací adresu, svůj pobyt nikde nehlásil. Asi dva týdny se léčí se zánětem v levé dolní končetině, lékaře nenavštěvuje, nemá zdravotní pojištění. Kromě krádeže vodky předešlý den, trestnou činnost nepáchal. Nemá žádný problém, který by mu bránil ve vycestování na Ukrajinu. Může tam bydlet ve svém domě. V žádném státě nemá potíže, v Rusku pracoval na ropných plošinách. Vojenský výcvik neprodělal. V případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně, na Ukrajině má tři děti, z toho dvě jsou nezletilé, dále tam žijí jeho rodiče a tchyně. S rodinou je v kontaktu přes sociální síť, asi jednou za týden. Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 12. 2019 č. j. KRPA-430349-13/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
8. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *police je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
9. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
10. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
11. Městský soud v Praze uvádí, že v dané věci není sporu o tom, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 10. 2019 č. j. KRPA-370734-14/ČJ-2019-000022-SV uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, a to v délce 1 roku. Toto rozhodnutí se stalo vykonatelným dne 26. 11. 2019. Žalobce měl do 25. 11. 2019 opustit území České republiky, avšak neučinil tak a nadále zde pobýval. Nerespektoval tak vydané rozhodnutí o správním vyhoštění.

Nevycestování žalobce z území České republiky v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění považuje zdejší soud za prokázané, tuto skutečnost nezpochybnil ani žalobce.

12. Soud dále shledal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pasáže, které zjevně s projednávaným případem nesouvisejí, nevyplývají z obsahu správního spisu a týkají se jiného skutkového stavu. Žalovaný na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí rekapituloval učiněná zjištění, včetně citace vysvětlení podaného žalobcem dne 20. 12. 2019, avšak na jiných místech rozhodnutí uváděl odlišné skutečnosti. Konkrétně na str. 1 napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 6. 9. 2013 č. j. KRPA-301783/ČJ-2013-010025 a na trestní příkaz sp. zn. 5 T 78/2018, přičemž z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se uvedená rozhodnutí měla týkat žalobce. Dále žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl: „Po dobu pobytu na území se byl přihlásit k pobytu, čímž splnil základní zákonnou povinnost cizince. (...) Správní orgán tak uvádí, že podmínka zvláštního opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskýtá ze strany cizince záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že nectí zákony České republiky, přestože po dobu svého pobytu byl k němu přihlásit. Správní orgán má za to, že z cizincova jednání po celou dobu vedeného řízení je zřejmé, že jeho dobrovolné vycestování z území České republiky nelze očekávat, jelikož již v minulosti nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a z území nevycestoval, podal žádost o azyl a během řízení se žádným způsobem o stav řízení nezajímal.“ Na str. 6 napadeného rozhodnutí dále žalovaný poznamenal: „Správní orgán je názoru, že z cizincova jednání je patrné, že si musel být vědom svého protiprávního jednání, jelikož středoškolsky vzdělaný člověk si musí být vědom toho, že prodej drog je nezákonný a tudíž si musel být vědom toho, že za toto jednání může být potrestán.“ Na str. 7 napadeného rozhodnutí je konstatováno: „Správní orgán dále uvádí, že cizinec uvedl adresu svého pobytu. Správní orgán se domnívá, že tím by se pro něj stal nedostupným a mohl se před výkonem rozhodnutí skrývat. Což umocňuje i jednání cizince, který se žádným způsobem nezajímal o stav svého řízení a v průběhu řízení o azylu nekontaktoval svého právního zástupce.“ Soud v citovaném textu podtrhl skutečnosti, které nevyplývají z obsahu správního spisu. Ze správního spisu se totiž podává, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 10. 2019 č. j. KRPA-370734-14/ČJ-2019-000022-SV podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku. Z tohoto rozhodnutí plyne, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného cestovního dokladu a oprávnění k pobytu nejméně ode dne 14. 10. 2019 do dne 24. 10. 2019. Při podání vysvětlení dne 20. 12. 2019 žalobce sdělil, že o rozhodnutí o správním vyhoštění věděl, osobně jej převzal. Žádné návykové a psychotropní látky neužívá ani dříve neužíval, kromě krádeže vodky jinou trestnou činnost nepáchal. Bydlí na ubytovně, jejíž adresu nezná, nemá tam doručovací adresu, svůj pobyt nikde na policii nehlásil. O azyl nežádal. Ve správním spise se nenachází žádné podklady o tom, že by výše uvedená tvrzení žalobce nebyla správná nebo pravdivá.
13. Soud zdůrazňuje, že zmínky žalovaného o tom, že se žalobce byl přihlásit k pobytu na území České republiky, uvedl adresu svého pobytu, že prodával drogy, či že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a o stav řízení se vůbec nezajímal, s projednávanou věcí zjevně nesouvisejí a týkají se jiného skutkového stavu. Z napadeného rozhodnutí nelze seznat, jak dané skutečnosti ovlivnily žalovaného při úvahách, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí tak považuje soud za nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015 č. j. 7 As 270/2014-33). Svým

způsobem lze tedy přisvědčit i námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je neindividualizované.

14. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.
15. Žalobce měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada nákladů řízení dle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by mu v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť byl dle ust. § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozen od soudních poplatků a právní zástupce mu byl ustanoven soudem.
16. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Ladislav Bárta, advokát, jemuž v souladu s ust. § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], písemné podání [doplnění žaloby ze dne 28. 1. 2020 – ust. § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu ust. § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. února 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.